

g-et på en hund. (Fig.) Löpa i *g-et* på någon, helt oförsett stöta på någon, som man gerna velat undvika. *Ställa sig, stå i g-et för någon,* utsätta sig, vara utsatt för någon. *Råka i g-et på fienden,* oförmodadt hafva fienden framför sig. — 2) (fig.) Säges om vissa öppningar, som likna ett gap och äro af farlig beskaffenhet. *G-et af en afgrund, af en volkan, en kanon. Helvetets g.* Sammansättningsvis säges äfv.: *Afgrunds-, Kanon-, Helvetesgap, m. m.*

GAPA, v. n. 1. 1) Vidöppna munnen; äfv. hålla munnen vidöppen. *G., skall du få smaka något godt. Han g-de, som om han velat sluka en hel värld. G. och gäspa.* (Fam.) *G. och skrika,* skrika med full hals. (Fig.) *G. efter, öfver något,* ifrigt eftersträfvä, fika efter. — 2) (fam.) Med gapande mun och undersam min betrakta något. *Stå och g. Gå och g. på allting. Det lägre folket är alltid roadt af att g. G. i vädret,* stå gapande och titta uppåt. *Stå och g. efter någon,* med gapande och dum min blicka efter någon. — *Syn. Se Glo. — 3) (fig.) a) Ej sluta tätt tillhoppa, hafva stor remna. — b) Hafva vid öppning. Afgrunden, volkanen, kanonen g-r.*

GAPANDE, n. 4. Handlingen, då man gapar. — *Adj. 1.* (egentl. part. pres.) (fig.) Ytterst undersam. *En hop g. människor. G. beundran.*

GAPARE, m. 5. (fam.) En, som med beundran gapar på något.

GAPER, m. sing. (fam.) En, som häfver ur sig, skriker ut allt hvad, som kommer honom på tungan. — *Syn. Skräfla, Skräflare, Gaphals, Gapflabb.*

GAPFLABB, **GAPHALS**, m. 2. (pop. o. fam.) *Se Gaper.*

GAPIG, a. 2. (pop. o. fam.) Som skriker ut allt hvad, som kommer honom på tungan. — *Syn. Skräflig. — Gapighet, f. 3.*

GAPLOLLA, f. 1. (pop. o. fam.) Skräflande, dum och stortalig kvinna.

GAPSKRATT, n. 5. (pop. o. fam.) Öfverljudt skratt. — *Syn. Se Flatskratt.*

GAPSKRATTA, v. n. 1. Skrattna med full hals, med gapande mun, öfverljudt. — *Gap-skrattande, n. 4.*

GARA, v. a. 1. (tekn.; af *gar*, ren) 1) *G. kopper,* rena den genom nedsmältning för blåster på garhården eller i en flamugn. — 2) *Se Garfva.*

GARANT, garantngt, m. 3. (fr.) En, som ansvarar för andras handlingar. Brukas i politisk och historisk stil.

GARANTERÄ, garantngtöra, v. a. o. n. 1. (fr. *Garantir*) Gå i god, i borgen för, ansvara för. *G. något. Det g-r jag. G. för någon. G. för skadan. — Garantierende, n. 4. o. Garantierung, f. 2.*

GARANTI, garantngt', f. 3. (fr. *Garantie*) Borgen, säkerhet, som lemnas någon, i och för uppfyllandet af en förbindelse.

GARDE, gårde, n. 3. (fr.) Lifvakt. *G-t till fot och till häst.* Bildar sammansättningarna *Lif-, Häst-, Fotgarde. — Ss. G-skapiten, -slöjtnant, -sregemente, m. fl.*

GARDERA, v. a. 1. (fr. *Garder*) Vakta, beskydda.

GARDEROB, -- rå'b, m. 6. (fr. *Garderobe*) 1) Klädskammare. — 2) Samteliga kläder i en klädskammare; klädförråd.

GARDESKÄRL, gårdesskär, m. 2. eller **GARDESSOLDAT**, gårdess-sälldåt, m. 3. Soldat vid ett gardesregemente.

GARDING, gardd'n, m. 3. (ital. *Cortina*) För-

hänge (för dörr, fönster, säng). — Har sammansättningarna *Fönster-, Säng-, Rullgardin.*

GARDINSRING, m. 2. Ring, hvori snörena till en rullgardin löpa.

GARDINSTÅNG, f. 3. pl. — *stänger.* Stång, som håller upp en fönstergardin.

GARDIST, gardist, m. 3. *Se Gardessoldat.*

GARFNING, f. 2. 1) Förfarandet, då man garfvar (begge bem.). — 2) Sättet, huru något blifvit garfvadt. *Dålig g.*

GARFSPAD, n. 3. (tekn.) Förut brukad barksoppa, som begagnas vid garfning.

GARFSTÅL, n. 5. (tekn.) En smidigare stålsort, uppkommen genom råstålets utsmidning, hopsvetsning och bearbetning under hammaren.

GARFSYRA, f. sing. (kem.) *Se Garfämne.*

GARFVA, v. a. 1. (t. *gerben*, af *gar*, ren) I allmänhet: Tillreda, bereda. 1) *G. hudar,* bereda dem till läder. Har sammansättningarna *Logarfva, Hvitgarfva. — 2) G. stål,* flera gånger utsmida det till smala stänger, som hopläggas i knippor, åter sammansvetsas, och derefter utträckas, hvarigenom de olikartade delarne noga omblandas. — *Garfvande, n. 4.*

GARFVARBARK, m. sing. Groft söndermalen bark, eller hela massan af ett vegetabiliskt ämne, hvilket bland sina beståndsdelar innehåller garfämne, t. ex. ekbark, albark, galläplen, sumak, o. s. v. Äfven Lo.

GARFVARDRÄNG, m. 2. En garfvares handtlangare.

GARFVARE, m. 3. Handverkare, som bereder läder. — *Ss. G-gesäll, -lärting, -skrä, m. m.*

GARFVARKALK, m. sing. Kalk, som af garfvere nyttjas till lädrets beredning.

GARFVARKAR, n. 3. Kar, hvori hudar barkas.

GARFVARLUT, f. sing. (tekn.) Soppa af hett vatten, alun och koksalt, hvori hudar renas. Äfv. *Barksoppa.*

GARFVERI, n. 3. 1) Inrättning med tillhörande redskap till beredande af läder. — 2) Stället, der en sådan inrättning finnes. — 3) Konsten och färdigheten att bereda läder. — 4) Sjelfva arbetet dervid. — 5) Samteliga arbetare, som bereda läder, antingen i allmänhet, eller i ett visst land, en viss stad. — 6) Skrå i en stad, bestående af alla der befäntliga garfvere med deras arbetare.

GARFÄMNE, n. sing. (kem.) Eget ämne, som finnes i förening med galläplessyra i vissa vegetabilier och har sitt namn af egenskapen att garfva hudar.

GARHÄRD, gärdhärd, m. 2. (tekn.) Härd, hvarpå råkopper nedsmältes till garnning.

GARKOPPAR, m. sing. Garad koppar. Jfr *Gara.*

GARKOPPARSLAGG, m. sing. Slagg, som bildas vid garnning af koppar.

GARN, n. 3. 1) (utan plur.) En af lin, hampa, bomull eller fårull o. d. spunnen tråd af betydligare längd. Deraf sammansättningarna *Lin-, Hamp-, Ull-, Bomulls-, Kamelgarn. — 2) (utan plur.)* En af hampgarn snodd tråd, två- tre- eller fyrtrådig, som användes antingen vid segelsømmeri eller till tågverks förfärdigande. *Se Segelgarn, Kabelgarn, Sjömansgarn, Tagelgarn och Lårding. — 3) Större fisk- eller jagtnät. — 4) (fig.) Försåt. Fångad i djefvulens g. — Ss. (för bem. 1) G-handel, -handlare, -handlerska, -härfva, -härsvel, -nystan, -spinneri.*